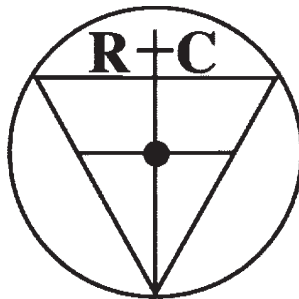

ANTIQUUS MYSTICUSQUE ORDO ROSAE CRUCIS

MANIFESTI

Positio

Fraternitatis Rosae Crucis

ALKUSANAT

Hyvä lukija, koska emme voi tavoittaa sinua suoraan, teemme sen tämän Manifestin välityksellä. Toivomme, että luet sen ennakkoluulottomasti ja että se herättää ainakin joitain ajatuksia. Tarkoituksemme ei ole vakuuttaa sinua tämän Position paikkansa pitävyydestä. Haluamme vain antaa sen sinulle. Tietysti toivomme, että se löytää vastakaikua sielustasi. Jos ei, niin pyydämme kärsivällisyyttäsi...

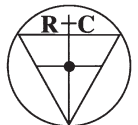
1623 Rose-Croix kiinnitti Pariisin seiniin salaperäisiä ja kiinnostavia julisteita, joissa luki:

”Me, Rose-Croix’n Korkeimman Kollegion virkailijat, teemme tiettäväksi näkyvän ja näkymättömän oleskelumme tässä kaupungissa Kaikkein Korkeimman armosta, jota kohti oikeamielisten sydämet kääntyvät. Me neuvomme ja opetamme lähimmäisiämme ilman kirjoja tai muita apuvälineitä puhumaan kaikenlaisilla kielillä maissa, missä haluamme olla auttaaksemme lähimmäisemme pois kuoleman erheestä.”

”Hän, joka haluaa nähdä meidät ainoastaan uteliaisuudesta, ei koskaan pääse yhteyteen kanssamme. Jos hänen halunsa kuitenkin vakavasti ajaa häntä liittymään veljeskuntaamme, me, jotka olemme aikeiden tuomareita, näytämme hänelle lupauksiemme todenmukaisuuden kuitenkin niin, että emme tee tiettäväksi tässä kaupungissa kokouspaikkamme sijaintia, koska etsijän todelliseen haluun liittyvät ajatukset johtavat meidät hänen luokseen ja hänet meidän luoksemme.”

Muutamaa vuotta aiemmin Rose-Croix oli antanut olemassaolostaan tietoa julkaisemalla kolme nykyään kuuluisaa Manifestia: *Fama Fraternitatis*, *Confessio Fraternitatis* ja *Chymische Hochzeit: Christian Rosenkreuz*. Nämä julkaistiin vuosina 1614, 1615 ja 1616. Siihen aikaan nämä kolme Manifestia herättivät paljon huomiota, ei pelkästään älyllisissä piireissä vaan myös poliittisten ja uskonnollisten viranomaisten keskuudessa. Vuosina 1614 ja 1620 julkaistiin 400 kirjasta, käsikirjoitusta ja kirjaa, jotkut ylistämään näitä Manifesteja, toiset halventamaan niitä. Nämä julkaisut olivat historiallinen tapahtuma erityisesti esoteerisessa maailmassa.

Fama Fraternitatis osoitettiin poliittisille ja uskonnollisille johtajille sekä myös tuon ajan tiedemiehille. Antamalla melko kielteisen lau-

sunnon Euroopan yleisestä tilasta, se paljasti myös Rose-Croix Veljeskunnan olemassaolon vertauskuvallisella tarinalla Christian Rosencreuzista (1378 – 1484). Kertomus alkaa hänen matkastaan maailman halki ennen kuin hän perusti Ruusuristin Veljeskunnan ja päättyy hänen hautansa löytymiseen. Kyseinen Manifesti vaati jo silloin ”yleistä uudistusta.”

Confessio Fraternitatis täydensi ensimmäistä Manifestia toisaalta korostamalla ihmiskunnan ja yhteiskunnan uudistumisen tarvetta ja toisaalta osoittamalla, että Ruusuristin Veljeskunnalla on hallussaan filosofinen tieto, joka mahdollistaa tällaisen uudistumisen. Veljeskunta kääntyi ennen kaikkea sellaisten etsijöiden puoleen, jotka halusivat osallistua Veljeskunnan työhön ja ponnistella ihmiskunnan parhaaksi. Tekstin ennustava puoli teki sen ajan oppineet levottomiksi.

Kirjassa *Chymische Hochzeit: Christian Rosenkreuz* kerrotaan, kahden aikaisemman Manifestin tyylistä täysin poiketen, vihkimyksellisestä matkasta, joka kuvasi illuminaation, valaistumisen, etsintää. Tämä seitsemän päivän matka tapahtui pääosin mystisessä linnassa, jossa kuninkaan ja kuningattaren häät tultaisiin viettämään. Vertauskuvallisesti *Chymische Hochzeit* oli sama kuin henkinen kehitys, joka johtaa vihityn saavuttamaan liiton hänen sielunsa (morsian) ja Jumalan (sulhanen) välille.

Kuten sen ajan historioitsijat, ajattelijat ja filosofit korostivat, näiden kolmen Manifestin julkaiseminen ei ollut merkityksetöntä eikä ajankohdaltaan virheellistä. Ne ilmestyivät siihen aikaan, kun poliittisesti jakautunut ja taloudellisten eturistiriitojen repimä Eurooppa koki syvää olemassaolon kriisiä. Uskonnolliset sodat kylvivät surua ja lohduttomuutta johtaen jakaantumisiin jopa perheiden sisällä. Nopeasti kehittyvä tiede näytti jo suuntaa materialismia kohti. Ihmisten elintaso oli yleensä surkea. Sen ajan muuttuva yhteiskunta oli todellisen mullistuksen tilassa, mutta sillä ei ollut tienviitoja yleisen edun suuntaan kulkemiseen.

Historia toistaa itseään ja toistaa samat tapahtumat säännöllisesti, mutta yleensä laajemmassa mittakaavassa. Lähes neljäsataa vuotta on kulunut näiden kolmen ensimmäisen Manifestin julkaisemisesta, ja joudumme huomaamaan, että koko maailmaa ja erityisesti Eurooppaa kohtaa uudenlainen olemassaolon kriisi joka tasolla: politiikka, talous, tiede, teknologia, uskonto, moraali, taide jne. Planeettamme eli elinympäristömme ja kehittymisemme paikka on vakavasti uhattuna. Nyt korostuu melko uuden tieteen, *ekologian* merkitys. Tämän päivän ihmiskunta ei voi lainkaan hyvin. Uskollisena perinteellemme ja ihanteillemme me, tämän päivän Rose-Croix,

olemme katsoneet aiheelliseksi kertoa kriisistä tämän *Positio* välityksellä.

Positio Fraternitatis Rosae Crucis ei ole lopun aikoja ennustava kirjoitus. Se ei ole millään muotoa tuhoa ennustava. Kuten äsken totesimme, kirjoituksen tarkoitus on kertoa asemastamme nykymaailmassa ja kertoa, mikä meitä huolestuttaa maailman tulevaisuudessa. Kuten veljemme tekivät aikoinaan, haluamme mekin vedota humanismin ja henkisyyden puolesta, koska olemme vakuuttuneita siitä, että nyt modernia yhteiskuntaa hallitsevat materialismi ja individualismi eivät voi tuoda ihmiskunnalle sen oikeudenmukaisesti kaipaamaa onnea. Joidenkin mielestä tämä *Positio* saattaa näyttää pelottavalta, mutta kuten sanotaan: ”*kuuro tai sokea on se, joka ei halua kuulla eikä nähdä.*”

Nykyajan ihmiskunta on sekä levoton että ahdistunut. Saavutetut suuret aineelliset edistykset eivät ole tuoneet onnea, emmekä voi katsoa tulevaisuuteen tyyninä. Sodat, nälänhätä, epidemiat, ekologiset katastrofit, yhteiskunnalliset kriisit ja hyökkäykset perusvapauksia vastaan ovat vain muutamia monista onnettomuuksista, jotka kyseenalaistavat ihmisten tulevaisuudentoiveet. Siksi osoitamme tämän viestin kaikille niille, jotka sen haluavat kuulla. Tämä viesti on samaa perinnettä kuin 1600 – luvun ruusuristiläisten julkaisemat kolme ensimmäistä Manifestia. Ymmärtääksemme viestin meidän täytyy lukea historian suurta kirjaa realistisesti ja meillä tulee olla kirkas kuva ihmisyydestä eli kehityskulussa mukana olevien miesten ja naisten muodostamasta kokonaisuudesta.

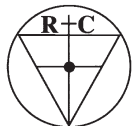
POSITIO R+C

Ihminen kehittyä ajan myötä aivan kuten kaikki muukin hänen elinympäristössään ja kuten koko maailmankaikeus. Tämä on tietenkin luonteenomaista kaikelle ilmentyneessä maailmassa olemassa olevalle. Meidän mielestämme ihmisen kehitys ei rajoitu pelkästään olemassaolomme aineelliseen puoleen. Olemme vakuuttuneita siitä, että meillä on sielu, niin sanottu henkinen ulottuvuus. Opetuksiemme mukaan juuri sielu tekee meistä tietoisia olentoja ja kykeneviä mietiskelemään alkuperäämme ja kohtaloamme. Pidämme kehittymistä ihmiskunnan päämääränä. Kehittyminen tapahtuu *henkisyyden* avulla ja *aika* on se tekijä, missä kehittyminen ilmenee.

Historiaa on vaikeampi ymmärtää niiden historiallisten tapahtumien kautta, jotka synnyttävät historiaa tai joita historia synnyttää verrattuna niihin asioihin, mitkä liittyvät tietyt historian tapahtumat yhteen. Lisäksi useimmat tämän päivän historioitsijat ovat sitä mieltä, että historialla on laajaa yleistä merkitystä ja jotta ymmärtäisi historiallisia tapahtumia tulee historian koko sisältö ottaa huomioon. Historian ymmärtämiseksi tapahtumia ei pidä tarkastella yksinomaan erillisinä, vaan erityisesti osana suurempaa kokonaisuutta. Itse asiassa meidän mielestämme tapahtuma on todella historiallinen vain suhteessa suurempaan kokonaisuuteen, josta se on osa. Jos erottaa tapahtumat suuremmasta kokonaisuudesta tai luo osasten perusteella historiallista opetusta, syyllistyy älylliseen petokseen. Näin siis näennäisesti läheisillä asioilla, vastakkainasetteluilla, samankaltaisuuksilla tai samanaikaisuuksilla ei ole mitään tekemistä sattuman kanssa.

Kuten mainitsimme alkusanoissa, näemme yhtäläisyyttä nykyisen maailman ja 1600-luvun Euroopan tilanteessa. *Jälkimoderni aika* on tuottanut merkittäviä hyödyllisiä asioita nykyelämän monille alueille. Valitettavasti on havaittavissa myös piirteitä ihmiskunnan rappeutumisesta. Olemme kuitenkin sitä mieltä, että tämä taantuminen on vain väliaikaista ja se tulee johtamaan yksilölliseen ja yhteisölliseen uudistumiseen edellyttäen kuitenkin, että miehet ja naiset suuntautuvat tulevaisuuteen inhimillisesti ja henkisesti. Jos me emme tee niin, asetamme itsemme alttiiksi nykyistä paljon vakavammille ongelmille.

Ontologiamme mukaan ihmiset ovat mielestämme kehittyneimpiä kaikista maan päällä elävistä olennoista, vaikka ihmisten käyttäytyminen ei useinkaan viittaa tähän. Tämä etuoikeutettu asema johtuu siitä, että ihmisillä on itsetietoisuus ja vapaa tahto. Meillä on kyky ajatella ja ohjata elämäämme oman halumme mukaan. Uskomme myös, että

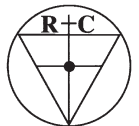

jokainen ihminen on osa yhtä ja samaa kokonaisuutta, ihmiskuntaa. Käsitksemme humanismista on, että kaikilla ihmisillä tulee olla samat oikeudet, kaikki ovat samanarvoisia ja yhtä vapaita riippumatta siitä, mistä maasta he ovat kotoisin tai missä valtiossa he elävät.

Käsitksemme henkisyydestä perustuu toisaalta vakaumukseen, että Jumala on olemassa absoluuttisena Älynä, joka on luonut maailmankaikkeuden ja kaiken siinä olevan. Toisaalta henkisyys perustuu vakaumukseen, että jokaisella ihmisellä on sielu, joka on peräisin Jumalalta. Jumala ilmenee kaikessa luodussa lakiansa kautta. Meidän tulee omaksi parhaaksemme opiskella, ymmärtää ja kunnioittaa niitä. Olemme sitä mieltä, että ihmiskunta kehittyy kohti *jumalallisen suunnitelman* oivaltamista ja että sen on tarkoitus luoda ihanneyhteiskunta maan päälle. Tämä henkinen humanismi saattaa näyttää utopialta. Kuitenkin olemme samaa mieltä kuin Platon, kun hän totesi teoksessaan *Valtio*: ”*Utopia on ihanneyhteiskunnan muoto. Ehkä se on mahdoton saavuttaa maan päällä, mutta juuri siihen viisaan miehen tulee asettaa kaikki toiveensa.*”

Tässä historian muutosvaiheessa ihmiskunnan uudistuminen näyttää meistä mahdollisemmalla kuin koskaan aiemmin tiedon yhtenäisyyden, kansainvälisyyden ja erilaisten kulttuurien lähentymisen ja maailmanlaajuisen uutisvälityksen takia sekä lisäksi erilaisten poikkitieteellisten tutkimusten ansiosta. Mielestämme tämä sekä yksilötasolla että kollektiivisella tasolla tapahtuva uudistuminen voi tapahtua vain avarakatseisuuden ja sen seurauksena syntyvän suvaitsevaisuuden pohjalta. Millään poliittisella järjestelmällä, uskonnolla, filosofialla tai tieteellä ei ole yksinoikeutta totuuteen. Voimme kuitenkin lähestyä totuutta yhdistämällä näiden tieteenhaarojen ylevimmät näkökohdat ja se taas johtaa meidät etsimään ykseyttä moninaisuuden kautta.

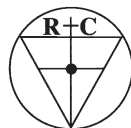
Ennemmin tai myöhemmin elämän eri vaiheet saavat meidät pohtimaan syitä maan päälliseen olemassaoloomme. Tämä perustelujen etsintä on luonnollinen ja olennainen osa ihmisen sielua ja se on koko kehityksemme perusta. Historian kulkuunkaan kuuluvat tapahtumat eivät ole vain olemassa, vaan nekin ovat erilaisten syiden seurauksia. Uskomme, että kysymys ihmisen *olemassaolon oikeutuksesta* aiheuttaa henkisen etsinnän, mikä kannustaa ihmistä tutkimaan elämään liittyviä mysteerejä. Olemassaolon oikeutuksen henkinen etsintä voi johtaa jossain ihmisen kehityksen vaiheessa mystisismiin ja *totuuden etsintään*. Tämän etsinnän lisäksi ihmistä johdattaa toivoon ja optimismiin hänen jumalainen olemuksensa ja hänen biologinen eloonjäämisen vaistonsa. Täten kaipaus aistimaailman tuolla puolen olevaan näyttää olevan ihmisrodulle elintärkeää.

Politiikkaa pitäisi mielestämme ehdottomasti uudistaa. Kahdennellakymmenennellä vuosisadalla vallinneet suuret poliittiset ideologiat, tietyille sosiaalisille väitteille perustuneet marxismileninismi ja kansallissosialismi, päätyivät molemmat järjen rappioon ja lopulta raakalaismaisiin tekoihin. Nämä kaksi totalitaarista poliittista mallia eivät tunnustaneet lainkaan ihmisen itsemääräämistarvetta ja oikeutta vapauteen ja tästä syystä niiden aika on jäänyt historiaan synkkänä ajanjaksona. Historia on myös tuominnut ne molemmat toivottavasti ikuisiksi ajoiksi! Jokainen voi ajatella asiasta mitä tahansa, mutta kuitenkin yhden ainoan aatteen varaan rakentuvien poliittisten järjestelmien päämääränä useinkin on halu saattaa ihmiset ”pelastuksen opin piiriin”, jonka otaksutaan vapauttavan ihmiset epätäydellisyyden tilasta ja nostavan heidät paratiisimaiseen olotilaan. Lisäksi monet näistä poliittisista järjestelmistä eivät lainkaan halua kansalaistensa *ajattelevan* vaan sen sijaan *uskovan*. Tämä piirre tuo ne lähelle uskonnollista lahkolaisuutta.

Ruusuristiläinen ajattelutapa on avointa ja moniarvoista. Toisin sanoen se rohkaisee keskinäistä vuoropuhelua ja edistää ihmisten välistä kanssakäymistä. Moniarvoisuudessa hyväksytään mielipiteiden ja käyttäytymismallien erilaisuus. Avoin ajattelu edistää ajatusten vaihtoa, keskinäistä kanssakäymistä ja jopa vastaväitteitä. Tämänkaltaista yhden ainoan idean varaan perustuvat ideologiat eivät siedä. Juuri tästä syystä ruusuristiläinen ajattelu on poikkeuksetta ollut kiellettyä erilaisten totalitaaristen järjestelmien piirissä. Veljeskuntamme on aivan alusta saakka puolustanut jokaisen yksilön oikeutta omaan ajatteluun ja mielipiteiden ilmaisun vapauteen. Ruusuristin Veljeskunnan jäsenet eivät kuitenkaan välttämättä ole vapaa-ajattelijoita, mutta heillä kaikilla on vapaus ajatella.

Valtiomuodoista puheen ollen pidämme todellista demokratiaa sen heikkouksista huolimatta parhaana nykymaailmalle. Todellisuudessa kaikkien todellisten ajatuksen ja ilmaisun vapaudelle pohjautuvien tasa-arvoisten demokratioiden piirissä on erilaisia ajattelusuuntauksia niin johtajien kuin alaistenkin keskuudessa. Valitettavasti tämä ajattelun moninaisuus synnyttää usein erimielisyyttä ja aiheuttaa ristiriitoja. On ikävää, että suurimmassa osassa demokraattisia valtioita on eri ryhmiä, jotka ovat toisiaan vastaan lähes kaikessa. Mielestämme poliittiset yleensä enemmistön ja opposition välillä vallitsevat erimielisyydet eivät sovi nykyaikaiseen yhteiskuntaan. Ne haittaavat ihmiskunnan uudistumista. Tältä kannalta katsottuna olisi ihanteellisinta, jos jokainen valtio pyrkii edistämään sellaisten hallintomallin syntymisestä, mihin osallistuvat valtion asioitten hoitamiseen kyvykkäimmät henkilöt. Toivomme, että jonain päivänä syntyy koko maailman käsittävä kaikkia kansoja edustava hallitus, jonka alkuna

nykyistä Yhdistyneitä Kansakuntia voidaan pitää.

Mielestämme maailman talous on jotenkin tuuliajolla. Jokainen voi nähdä, että taloudelliset järjestelmät säätelevät ihmisen toimintaa yhä enemmän ja enemmän. Nykyään taloudellinen valta on hyvin voimakasta ja se toimii monitahoisen tehokkaan verkottumisen välityksellä, mikä sekin lisää ohjailua. Lisäksi nykyajan talous toimii aiempaa enemmän määrällisten arvojen pohjalta, joihin kuuluvat mm. tuotantokustannukset, kannattavuus, saatava voitto ja työn kesto. Nämä arvot kuuluvat nykyiseen taloudelliseen järjestelmään ja järjestelmä käyttää päämäärän saavuttamiseen tarvittavia keinoja. Valitettavasti talouden päämäärät ovat pohjimmiltaan aineellisia, sillä ne perustuvat suuriin voittoihin ja rikastumiseen. Tällä tavalla ihmiset asetetaan talouden palvelukseen, vaikka talouden pitäisi palvella ihmisiä.

Kaikki valtiot ovat nykyään riippuvaisia maailmanlaajuisesta taloudellisesta yhteiskunnan kaikkia aloja hallitsevasta järjestelmästä. Tämä taloudellinen totalitarismi ei tyydytä satojen miljoonien ihmisten perustarpeita, vaikka varallisuutta ei ole koskaan ollut näin paljoa koko maailmaa ajatellen. Tämä tarkoittaa, että vain vähemmistö pääsee osalliseksi hyvinvoinnista, mikä meidän mielestämme on huono asia. Itse asiassa juopa vauraiden ja kaikkein köyhimpien valtioiden välillä kasvaa edelleen. Voimme havaita saman ilmiön jokaisessa maassa vähäosaisten ja hyväosaisten välillä. Mielestämme tämä johtuu siitä, että taloudesta on tullut laskelmoivaa hyödyttäen osittain markkinoita itseään ja tuottaen keinotekoisia etuja todellisten sijasta.

Taloudellisen toiminnan tulee palvella koko ihmiskuntaa. Meidän tulee pitää rahaa pelkkänä vaihdon välineenä ja voimavarana, jolla jokainen voi hankkia tarvitsemansa elämään onnellisena maanpäällisellä tasolla. Olemme täysin vakuuttuneita siitä, että ihmisiä ei ole edeltä käsin määrätty elämään köyhyydessä tai hädänalaisina, vaan päinvastoin heillä tulisi olla kaikki tarvittava, niin että he voisivat kohottaa sielunsa rauhassa kohti korkeampia tietoisuuden tasoja. Talouselämää tulisi hoitaa niin, ettei enää olisi köyhiä vaan jokaisella olisi riittävän hyvät aineelliset olosuhteet. Tämä on ihmisarvon perusta. Köyhyys ei ole kohtalo eikä jumalallisen määräyksen seuraus. Yleisesti ottaen köyhyys johtuu ihmisen itsekkyydestä. Siksi toivomme, että jonain päivänä talousjärjestelmä perustuu jakamiselle ja yhteisen hyvän huomioon ottamiselle. Maailman luonnonvarat eivät ole kuitenkaan loppumattomat eivätkä loputtomasti jaettavissa. Siksi on varmasti tarpeen rajoittaa syntyvyyttä erityisesti ylikansoitetuissa maissa.

Tiede on mielestämme tullut hyvin kriittiseen vaiheeseen. Se on todella kehittynyt valtavasti ja samalla auttanut ihmiskunnan kehitystä. Ilman tiedettä eläisimme vieläkin kivikautta. Mutta siinä missä kreikkalainen kulttuuri pyrki laadulliseen tieteelliseen tutkimukseen, 1600 – luku mullisti tutkimuksen tuomalla siihen mukaan määrällisen käsitteen. Tämä on selvästi sidoksissa taloudelliseen kehitykseen. Filosofiset suuntaukset, kuten mekanismi, rationalismi ja positivismi jne. määrittivät tietoisuuden ja aineen kahdeksi alueeksi, jotka ovat täysin erillään toisistaan. Kaikkien ilmiöiden tulee olla mitattavissa. Tutkimuksen periaatekysymys *miten* on syrjäyttänyt käsitteen *miksi*. Vaikkakin muutamana viime vuosikymmenenä tehdyt tutkimukset ovat johtaneet tärkeisiin keksintöihin, taloudellinen hyöty on mennyt kaiken muun edelle ja olemme saavuttaneet tieteellisen materialismin huipun.

Olemme tehneet itsestämme tieteen orjia, vaikka meidän pitäisi hallita tiedettä. Nykyaikana tapahtuvat yksinkertaiset teknologiset virheet voivat saattaa pitkälle kehittyneet yhteiskunnat vaaratilanteisiin. Tästä näemme, että olemme saaneet aikaan epätasapainoa, ei pelkästään laadun ja määrän välille, vaan myös itsemme ja sen välille, mitä olemme luoneet. Ihmisten tieteellisen tutkimuksen kautta tavoittelemat päämäärät ovat johtaneet monet harhaan. Samalla aineelliset tavoitteemme ovat vieraannuttaneet meidät sielustamme ja kaikkein jumalaisimmasta itsestämme. Tieteen liiallinen rationalisointi on todellinen vaara, joka uhkaa ihmiskuntaa ennemmin tai myöhemmin. Itse asiassa yhteiskunta, missä aine hallitsee tietoisuutta, edistää ihmisluonteen vähemmän jaloja puolia. Siksi sellainen yhteiskunta tuomitsee itsensä häviämään ennen aikojaan ja usein traagisissa olosuhteissa.

Tiettyyn pisteeseen saakka tieteestä on tullut uskonto ja nimenomaan aineellinen uskonto. Tämä on aika ristiriitaista. Tiede lähestyy maailmankaikkeutta, luontoa ja ihmiskuntaa mekaanisella tavalla ja sillä on oma uskontunnustuksensa: ”*Usko vain mitä näet*” ja oma opinkappaleensa: ”*Totuutta ei ole tieteiden ulkopuolella*”. Sanottuamme tämän huomaamme kuitenkin, että tieteellinen tutkimus lopulta johtaa kysymyksestä *miten* kysymykseen *miksi*. Tiede huomaa vähitellen rajoituksensa ja alkaa lähestyä mystiikkaa. Jotkut tiedemiehet, joskin vielä liian harvat, ovat jopa myöntäneet Jumalan olemassaolon. Muinaisina aikoina tie ja mystiikka olivat lähellä toisiaan jopa siinä määrin, että tiedemiehet olivat mystikkoja ja päin vastoin. Juuri tätä näiden kahden suunnan yhdistymistä kohti meidän on työskenneltävä tulevina vuosikymmeninä.

On tärkeää pohtia uudelleen tietoon liittyvää ongelmaa. Esimerkiksi, mikä on kokeen toistettavuuden todellinen tarkoitus? Onko väite,

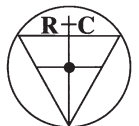

jota ei voida vahvistaa oikeaksi, kaikissa tapauksissa ehdottomasti väärä? Näyttää tärkeältä luopua 1600-luvun järkiperaiseen dualismiin liittyvästä jaosta, sillä tällöin löytyy todellinen tieto. Näin ollen, jos emme voi todistaa Jumalan olemassaoloa, se ei ole riittävä peruste julistamaan, ettei Jumalaa ole. Totuudella voi olla monet kasvot. Yhden ainoan totuuden hyväksyminen on todellisuudessa loukkaus järkeä vastaan. Voimmeko sitä paitsi todellakaan puhua järkiperaisesta eli rationaalisesta ja järjenvastaisesta eli irrationaalisesta? Onko tiede itsessään järkiperaistä, kun se uskoo sattumaan? Meistä näyttää todella enemmän järjenvastaiselta uskoa sattumaan kuin olla siihen uskomatta. Tässä yhteydessä meidän on sanottava, että veljeskuntamme on aina vastustanut tavanomaista käsitettä sattuma, ja pitänyt selitystä helppona ratkaisuna ja alistumisena todellisuuden edessä. Yhdymme Albert Einsteinin sanoihin, kun hän kuvaa sattumaa: *”Tie, jonka Jumala ottaa, kun Hän haluaa pysyä tuntemattomana.”*

Tieteen kehitys tuo myös uusia niin eettisiä kuin metafysisiä ongelmia. Perinnöllisyystutkimus on kieltämättä edistänyt merkittävästi aiemmin parantumattomina pidettyjen sairauksien hoitoa. Tämä sama tutkimus on kuitenkin avannut mahdollisuudet ihmisten kloonaukseen. Mielestämme tällainen lisääntyminen voi johtaa vain ihmisen perintötekijöiden köyhtymiseen ja ihmisrodun rappeutumiseen. Lisäksi edellytetään valintaperusteita, jotka ovat väistämättä subjektiivisia ja siinä on vaara, kun tullaan rotuhygienian alueelle. Muistettakoon vielä, että kloonaus ottaa huomioon ainoastaan ihmisen fyysisen ja aineellisen puolen eikä kiinnitä huomiota mieleen tai sieluun. Tästä syystä mielestämme perimän käsittely vahingoittaa sekä ihmisarvoa että samalla ihmisen mentaalia, psyykkistä ja henkistä koskemattomuutta. Yhdymme seuraavaan sanontaan: *”Tiede ilman omaatuntoa on sielun tuho.”* Tämän kaltainen toisten ihmisten toimesta tapahtunut toisten ihmisten käsittely on jättänyt pelkästään surullisia muistoja ihmiskunnan historiaan. Siksi näyttää vaaralliselta sallia vapaat kädet kokeille, jotka tutkivat ihmisten lisäämistä kloonauksella. Tunneimme samaa pelkoa myös eläinten ja kasvien perimän käsittelyn suhteen.

Teknologian alueella huomaamme, että myös se läpikäy täydellistä muutosta. Ihmiset ovat kaikkina aikoina yrittäneet valmistaa työkaluja ja koneita parantaakseen elinolojaan ja tehdä työnsä tehokkaammin. Kaikkein myönteisimmältä kannalta katsottuna tällä toiveella oli kolme päätaivoitetta: tehdä mahdolliseksi tavaroiden tuottaminen, joita ihmiset eivät voineet pelkin käsin valmistaa sekä säästää huolta, vaivaa ja aikaa.

Satoja ellei tuhansia vuosia teknologiaa käytettiin ainoastaan auttamaan ihmisiä käsillä tehtävässä ja ruumiillisessa työssä. Nykyään teknologiaa kuitenkin käytetään myöskin älyllisissä tehtävissä. Hyvin pitkään teknologiaa käytettiin pelkästään mekaanisesti, jolloin tarvittiin välitöntä ihmisen mukanaoloa ja tällöin teknologia aiheutti vähän tai ei lainkaan haittaa ympäristölle.

Tänään teknologiaa on kaikkialla. Se on nykyaikaisen yhteiskunnan ydin ja lähes korvaamatonta. Teknologiaa käytetään monissa menetelmissä, niin mekaanisissa kuin sähköisissä, elektroniikassa, tietokoneissa jne. Valitettavasti teknologialla on myös oma pimeä puolensa. Siitä on tullut uhka ihmiselle itselleen. Koneet tarkoitettiin auttamaan ihmisiä ja säästämään vaivaa mutta nyt ne korvaavat ihmisen. Lisäksi koneellistuminen on johtanut jossain määrin inhimillisyyden vähenemiseen, koska se on merkittävästi vähentänyt suoria ihmisten välisiä kontakteja. Tämän lisäksi teollistuminen on tuottanut erilaisia saasteita.

Teknologian tuoma ongelma johtuu siitä, että teknologia on kehittynyt paljon nopeammin kuin ihmisen tietoisuus. Siksi uskomme, että teknologian on lakattava korostamasta materialistisuutta ja pyrittävä humanisuuteen. Ihmisestä pitää tulla jälleen yhteiskunnan keskus. Tässä on kyse samasta asiasta, minkä mainitsimme taloudesta puhuessamme. Koneen tulee palvella jälleen ihmistä. Tämä edellyttää nykyisen yhteiskunnan materialististen arvojen kyseenalaistamista. Jokaisen tulee asennoitua uudelleen ja ymmärtää, että meidän tulee kunnioittaa elämän laatua ja pysäyttää jatkuva kiire. Tämä on kuitenkin mahdollista vain, jos ihmiset oppivat jälleen kerran elämään harmoniassa ei ainoastaan luonnon, vaan myös itsensä kanssa. Ihanne olisi, että teknologia kehittyisi niin, että se voisi vapauttaa ihmisen hänen vaikeimmista tehtävistään ja samaan aikaan mahdollistaisi hänen kehittymisensä tasapainoisessa kanssakäymisessä toisten ihmisten kanssa.

Suurissa uskonnoissa näkyy mielestämme nykyään kaksi vastakkaista suuntausta: keskihakuinen ja keskipakoinen. Ensimmäinen katsoo sisään päin ja koostuu ääriuskonnollisista ryhmistä, joita on kristinuskon, juutalaisuuden, islamin ja hindulaisuuden piirissä ja myös muissa uskonnoissa, joissa etsitään paluuta uskonnollisille juurille. Toinen, ulospäin suuntautuva, on syntynyt uskonnollisten uskontunnustusten ja erityisesti uskonnollisten opinkappaleiden hylkäämisestä. Ihmiset eivät enää tyydy olemaan jonkin uskonnon piirissä, vaikka kyse olisikin ns. *ilmestysuskonnosta*. Nyt

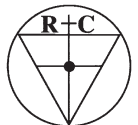
he haluavat ajatella niin, että usko on noussut heidän omista kokemuksistaan. Uskonnollisten dogmien hyväksyminen ei enää ole itsestään selvää. Uskovat ihmiset pohtivat itse uskonnollisia kysymyksiä ja heidän vakaumuksensa vastaa yhä enemmän heidän omaa käsitystään. Menneinä aikoina henkisyys kaippu kasvatti muutamia uskontoja, jotka olivat puun kaltaisia ja hyvin juurtuneita omaan yhteiskunnalliseen maaperäänsä, jota nämä uskonnot myös kehittivät. Tänä päivänä uskonnollinen kaippu kasvaa ikään kuin pieniksi pensaiksi. Eikö Henki puhalla kuitenkin siellä, missä Se haluaa?

Nykyään meillä on suurten uskontojen rinnalla tai sijasta samanmielisten ryhmiä, uskonnollisia liikkeitä samankaltaisine ajatuksineen tai liikkeitä, joiden ajatusmaailma hyväksytään niihin vapaaehtoisesti liittymällä. Riippumatta näiden uskonnollisten yhteisöjen, ryhmien tai liikkeiden sisäisestä luonteesta niiden määrä ilmaisee henkisen etsinnän monimuotoisuuden. Mielestämme tämä moninaisuus on syntynyt, koska suurilla uskonnoilla, joita sinänsä arvostamme, ei enää ole monopoliasemaa uskoon. Niillä on yhä enemmän vaikeuksia vastata ihmisten kysymyksiin eivätkä ne enää pysty tyydyttämään heitä sisäisesti. Lisäksi ihmiset ovat voineet vieraantua, koska uskonnot ovat erottautuneet henkisydestä. Henkisyys, joka on muuttumaton luonteeltaan, etsii kuitenkin jatkuvasti uusia uomia ilmaistakseen itseään ihmiskunnan kehityksen kannalta sopivammin.

Suurten uskontojen eloon jääminen riippuu enemmän kuin koskaan niiden kyvystä hylätä kaikkein dogmaattisimmat moraaliset ja opilliset uskomukset sekä aseman, jonka ne ovat saavuttaneet satojen vuosien aikana. Jos suuret uskonnot haluavat jatkaa olemassaoloaan, on äärimmäisen tärkeää, että ne mukautuvat yhteiskuntaan. Jos ne eivät ota huomioon ihmisen tietoisuuden kehitystä eivätkä nykytieteen saavutuksia, ne tuomitsevat itsensä katoamaan vähitellen. Tämä ei tapahdu ilman uusia etnisiä, yhteiskunnallisia ja uskonnollisia selkkauksia. Silti oletamme, että suurten uskontojen katoaminen on väistämätöntä. Maailmanlaajuisen tietoisuuden laajentumisen myötä ne synnyttävät universaalisen uskonnon, joka sisältää parhaan osan siitä, mitä suurilla uskonnoilla on tarjottavana ihmiskunnan uudistumiselle. Lisäksi uskomme, että halu *tuntea* jumalallisia lakeja eli luonnonlakeja, maailmankaikkeuden lakeja ja henkisiä lakeja syrjäyttää lopulta pelkän tarpeen vain uskoa Jumalaan. Eräänä päivänä usko tulee antamaan tietä tiedolle.

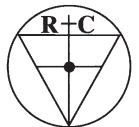
Moraalin merkitys hämärtyy yhä enemmän ja moraalit jätetäänkin nykyisin sivuun yhä useammin. Meidän mielestämme moraalit eivät merkitse

sokeaa sosiaalisten, uskonnollisten tai poliittisten sääntöjen tai opinkappaleiden tottelemista. Juuri näin useat lähimmäisistämme kuitenkin käsittävät nykyajan moraalin ja sen vuoksi he hylkäävät sen. Meidän mielestämme moraalilla tarkoitetaan kunnioitusta, mitä kukin yksilö tuntee sekä itseään, toisia ihmisiä että koko ympäristöä kohtaan. Itsekunnioitus tarkoittaa elämää omien mielipiteiden mukaan ja pidättäytymistä arvostelemasta toisin käyttäytymistä silloinkin, kuin ei siitä pidä. Toisten kunnioittaminen tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, ettemme tee toisille, mitä emme haluaisi heidän tekevän meille, kuten menneiden aikojen viisaat ovat meille opettaneet. Ympäristön kunnioittaminen tarkoittaa luonnon kunnioittamista ja sen säilyttämistä tuleville sukupolville. Tältä kannalta katsottuna moraalilla tarkoitetaan jokaisen ihmisen oikeuksien ja velvollisuuksien tasapainoa ja näin moraalilla saa inhimillisen ulottuvuuden, joka ei ole ollenkaan moralisoivaa.

Moraali, siinä merkityksessä kuin sen juuri selitimme, herättää kysymyksiä kasvatusongelmista. Useimmat vanhemmat ovat vetäytyneet kasvatus tehtävästään tai heillä ei ole välttämättömiä edellytyksiä kasvattaa lapsiaan asianmukaisesti. Monet vanhemmat siirtävät vastuunsa opettajille, koska he eivät tunne olevansa riittäviä tähän tehtävään. Onko opettajan tehtävä pelkästään ohjata ja siirtää tietoa? Kasvatukseen tulee pikemminkin koostua yhteiskunnallisten ja eettisten arvojen opettamisesta. Tässä olemme yhtä mieltä Sokrateen kanssa, joka uskoi kasvatukseen olevan: *”taitoa herättää sielun hyveet”*. Näitä ovat esimerkiksi nöyryys, anteliaisuus, rehellisyys, kärsivällisyys ja ystävällisyys. Uskomme, että henkisistä arvosuuntauksista huolimatta vanhempien ja aikuisten yleensä tulisi opettaa lapsilleen juuri näitä hyveitä. Luonnollisesti tämä edellyttää, että vaikka heillä itsellään ei olisi näitä hyveitä, heidän pitäisi ainakin olla tietoisia niiden tarpeellisuudesta.

Kuten varmasti tiedätte, menneiden aikojen ruusuristiläiset harjoittivat aineellista alkemiaa, mikä tarkoitti jalostamattomien metallien, kuten tinan ja lyijyn muuntamista kullaksi. Usein emme kuitenkaan ole huomanneet, että ruusuristiläiset omistautuivat myös henkiselle alkemialle. Nykyajan ruusuristiläiset antavat tälle alkemian muodolle etusijan, sillä maailma tarvitsee sitä nyt enemmän kuin koskaan. Henkinen alkemia tarkoittaa sitä, että jokainen ihminen muuttaa virheensä vastakkaiseksi ominaisuuksiltaan, niin että saavutetaan juuri ne hyveet, joihin viittasimme aikaisemmin. Itse asiassa uskomme, että nämä hyveet muodostavat inhimillisen arvokkuuden, sillä ihminen on asemansa arvoinen ainoastaan ilmaistessaan hyveitä ajatuksissaan, sanoissaan ja teoissaan. Jos jokainen riippumatta uskonnostaan, poliittisesta mielipiteestään tai muista ajatuksistaan, yrittäisi saavuttaa nämä hyveet, maailma tulisi epäilemättä paremmaksi. Ihmiskunta voi

ja sen täytyy uudistua. Jotta tämä tapahtuisi, jokaisen ihmisen täytyy uudistaa itsensä, moraaliksi mukaan lukien.

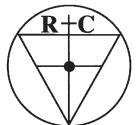

Mitä taiteeseen tulee, olemme sitä mieltä, että menneinä vuosisatoina ja etenkin viimeisten vuosikymmenien aikana taide on alkanut älyllistyä ja tulla abstraktiseksi. Tämä suuntaus on jakanut taiteen kahteen vastakkaiseen suuntaukseen: hienostuneeseen (elitistiseen) ja kansanomaiseen (populaariin) taiteeseen. Elitististä abstrahoivaa (käsitteellistä, pelkistettyä) taidetta ymmärtävät useimmiten tämänkaltaiseen taiteeseen perehtyneet. Oma reaktionaan kansanomainen taide vastustaa tätä abstraktista suuntausta korostamalla konkreettisuutta jopa liioitellen. Niin ristiriitaiselta kuin tämä vaikuttaakin, molemmat suunnat pyrkivät yhä enemmän ilmaisemaan aineellisuutta. Mielestämme taiteesta on tullut samalla tavoin kuin muustakin ihmisen toiminnasta rakenteellisesti ja sisällöllisesti materialistista. Nykyään taide tulkitsee enemmän ihmisen mielijohteita kuin sielun pyrkimyksiä eikä se ole hyvä asia.

Uskomme, että todellisen innoituksen vallassa tehty taide on jumalallisen tason kauneuden ja puhtauden tulkintaa inhimillisellä tasolla. Tältä kannalta katsottuna melu ei ole musiikkia, tuhertaminen ei ole piirtämistä, vasaroiminen ei ole kuvanveistoa, eivätkä satunnaiset liikkeet ole tanssimista. Silloin kun nämä taidemuodot eivät kuvaa jotain ohimenevää muoti-ilmiötä, ne ovat yhteiskunnallisen sanoman ilmaisuvälineitä ja sanoma tulee ottaa huomioon. Voimme tietenkin arvostaa tällaisia ilmaisun keinoja, mutta meistä tuntuu sopimattomalta kutsua niitä *taiteellisiksi*. Jotta taiteet voisivat vaikuttaa ihmiskunnan uudistumiseen, uskomme, että niiden täytyy löytää aiheensa luonnollisista, universaaleista ja henkisistä arkkityypeistä. Tämä tarkoittaa, että taiteilijat suuntautuvat mieluummin näitä arkkityyppejä kohti kuin kääntyvät yleisten stereotyyppien puoleen. Samoin on äärimmäisen tärkeää, että taiteilla on esteettinen päämäärä. Meidän mielestämme nämä kaksi ehtoa on saavutettava, jotta taiteet todella auttaisivat tietoisuuden kohoamisessa ja tulisivat Kosmisen Harmonian inhimilliseksi ilmaisumuodoksi.

Kun ajattelemme suhdetta lähimmäisiimme, meistä tuntuu, että ihmiset ovat yhä itsekkeskeisempiä ja epäitsekkyydelle on vain vähän tilaa. Tietysti yhteisvastuutakin ilmenee, mutta tavallisesti vain satunnaisesti katastrofien kuten tulvien, myrskyjen, maanjäristysten jne. yhteydessä. Tavallisina aikoina suuntaus *"jokainen itsensä puolesta"* leimaa käyttäytymistä. Meidän mielestämme tämä yksilöllisyyden lisääntyminen on vuorostaan modernin yhteiskunnallisen ylenpalttisen materialismin seurausta. Kaikesta huolimatta eristäytyminen loppujen lopuksi synnyttää halua ja tarvetta

keskinäisten yhteyksien luomiseen. Lisäksi toivomme, että eristäytyneisyys saattaisi ihmisen kääntymään sisäänpäin, jolloin hän lopulta tulee tietoiseksi omasta henkisyystään.

Väkivallan yleinen levinneisyys on meistä myös erittäin huolestuttavaa. Väkivaltaa on tietysti aina ollut olemassa, mutta nykyään se näkyy selkeästi ihmisten käyttäytymisessä. Vielä vakavampaa on, että se ilmenee yhä nuoremalla iällä. 21. vuosisadan alussa lapsi tappaa toisen ilman mitään näkyvää syytä. Tämän tosielämän väkivallan lisäksi on vielä kuvitteellinen väkivalta, joka hallitsee elokuvateollisuutta ja televisioruutuja. Yhdenlainen väkivalta johdattaa toiseen, toinen ruokkii ensimmäistä ja luo turmelevan kierteen, mikä on pysäytettävä. Ei voida kiistää, etteikö väkivallalla olisi useita syitä, kuten yhteiskunnallinen köyhyys, perheiden pirstoutuminen, kostonhimo, vallanhalu, vääryyden kärsimisen tunne jne. Pahin väkivallan aiheuttaja on kuitenkin väkivalta itse. Tämä väkivallan kulttuuri on selvästi vahingollinen eikä voi olla rakentava varsinkin, kun ihmiskunnalla on keinot tuhota itsensä maailmanlaajuisesti ensimmäisen kerran tunnetun historiansa aikana.

Nykyisen ajan ristiriitaisuutena huomaamme, että tänä kommunikaation aikakautena ihmiset eivät käytännössä enää kommunikoi keskenään. Saman perheen jäsenet eivät keskustele keskenään, koska he kuuntelevat innokkaasti radiota, katsovat televisiota tai surffaavat internetissä. Sama tapa huomataan yleisemmälläkin tasolla. Puhelinyhteys on sivuuttanut tavanomaisen kanssakäymisen. Ihminen joutuu eristykseen ja aikaisemmin mainitsemamme yksilökeskeisyys lisääntyy. Älä ymmärrä väärin tarkoitustamme. Individualismi, luonnollinen oikeus elää itsenäisesti ja vastuuntuntoisesti, ei mielestämme ole tuomittavaa vaan päin vastoin. Silloin, kun tällainen elämäntapa perustuu toisten oikeuksien kieltämiseen, se on erittäin huolestuttavaa, sillä se vaikuttaa perheyhteisöjen hajoamiseen ja sosiaalisen kanssakäymisen vähenemiseen.

Vaikka saattaa tuntua ristiriitaiselta, olemme sitä mieltä, että nykyajan ihmisten keskinäisen keskustelun vähentyminen on osittain tietotulvan seuraus. Emme tietenkään aseta kyseenalaiseksi oikeutta tiedottaa tai oikeutta saada tietoa, sillä nämä ovat minkä tahansa todellisen demokratian tukipilareita. Silti meistä näyttää siltä, että informaatiosta on tullut sekä liiallista että tunkeilevaa. Emme pidä siitä, että tiedonvälitys keskittyy ensi sijassa inhimillisten olojen arvelut-taviin puoliin ja korostaa ihmisen käyttäytymisen kielteisiä puolia. Sellainen ruokkii pessimismia, surua, epätoivoa ja pahimmillaan epäluuloa, erimielisyyttä ja katkeruutta. Vaikka onkin aivan oikeutettua näyttää näitä maailman rumuuteen liittyviä seikkoja, jokaisen on parhaan kykynsä mukaan nähtävä ja huomioitava myös maailman kauneuteen

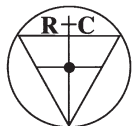
liittyvät asiat. Maailma tarvitsee nyt enemmän kuin koskaan optimismia, toivoa ja yksimielisyyttä.

Ihmisten keskinäinen ymmärrys veisi maailmaa eteenpäin ja paljon radikaalimmin verrattuna siihen, mitä tieteellinen tai teknologinen edistyminen sai aikaan 1900 – luvulla. Tästä syystä jokaisen yhteiskunnan ei tulisi ainoastaan rohkaista jäsentensä henkilökohtaisia tapaamisia, vaan myös avautua itse maailmalle. Näin tehtäessä puolustetaan ihmisten veljeyden perustaa, jolloin kaikki yksilöt ovat maailmankansalaisia. Tämä edellyttää, että kaikenlainen rodullinen, kansaan liittyvä, sosiaalinen, uskonnollinen ja poliittinen syrjintä tai erottelu lopetetaan. Tällainen avoimuus rohkaisee yhdentymiselle ja yhteistyölle perustuvan rauhankulttuurin syntymistä, mihin ruusuristiläiset ovat aina pyrkineet. Koska ihmiskunta on luonteeltaan *yksi*, sen onnellisuus on mahdollista ainoastaan edistämällä kaikkien ihmisten hyvinvointia ilman mitään poikkeuksia.

Ihmisen toiminta luonnossa ei ole mielestämme koskaan ollut näin turmiollista. On varmaan jokaiselle selvää, että ihmisen toiminta aiheuttaa lisääntyvää ympäristön kulumista. Silti on myös aivan ilmeistä, että ihmisrodun eloonjääminen riippuu sen kyvystä kunnioittaa luonnon tasapainoa. Sivistyksen kehitys on synnyttänyt monia vaaroja esim. ruoan biologinen manipulointi, laaja-alainen saastuttavien aineiden käyttö, huonosti valvottu ydinjätteiden varastointi vain mainitaksemme suurimmat. Vastuu luonnon suojelusta ja siten ihmiskunnan suojelusta kuuluu jokaiselle, kun se aikaisemmin koski vain asiantuntijoita. Lisäksi siitä on tullut maailmanlaajuinen huolenaihe. Tämä on erittäin tärkeää, sillä koko luonnon käsite on muuttunut ja olemme joutuneet toteamaan, että olemme osa luontoa. Emme enää voi puhua ”*luonnosta sinänsä*”, koska luonto on sellainen, kuin ihminen haluaa sen olevan.

Luonteenomaista nykyiselle ajallemme on energian suuri kulutus. Tämä ilmiö ei olisi huolestuttavaa sinänsä, jos se olisi viisaasti hoidettu. Huomaamme, että sellaisia luonnon polttoaineita kuten hiili, kaasu ja öljy käytetään liikaa ja ne ehtyvät vähitellen. Toisiin energianlähteisiin, kuten ydinvoimaloihin, liittyy vakavia ja vaikeasti hallittavia vaaroja. Viime aikoina on pyritty käymään keskusteluja tietynkaltaisista uhista, kuten kasvihuoneilmästä, aavikoitumisesta, metsien hävittämisestä, merien saastumisesta jne. Keskustelut eivät ole johtaneet vastaaviin toimenpiteisiin, sillä riittävän vahva tahto puuttuu. Paitsi että nämä ympäristöömme kohdistuvat loukkaukset asettavat ihmiskunnan alttiiksi vakaville vaaroille, ne osoittavat myös kypsyiden puutetta niin yksilö- kuin yhteisötasolla. Joidenkin asiantuntijoiden väitteistä huolimatta olemme sitä mieltä, että nykyiset ilmastolliset

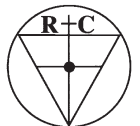

häiriöt, kuten rajumyrskyt, tulvat jne. ovat seurausta vaurioista, joita ihmiset ovat liian pitkän aikaa aiheuttaneet planeetallemme.

Toinen merkittävä ongelma, mikä uhkaa meitä tulevaisuudessa valtavalla voimalla, koskee aivan ilmeisesti vettä. Vesi on elämän ylläpidon ja kehityksen välttämätön elementti. Tavalla tai toisella jokainen elävä olento tarvitsee vettä. Ihmiset eivät ole poikkeus tästä laista, koska heidän ruumiistaan 70 % koostuu vedestä. Nykyään puhtaan veden saanti on rajoittunut noin yhdelle kuudesta maapallon asukkaasta. Veden puute voi koskea yhtä neljästä vajaan 50 vuoden aikana. Syynä on maailmanlaajuinen väkiluvun kasvu ja jokien ja purojen saastuminen. Tänäa huomattavimmat asiantuntijat ovat yhtä mieltä siitä, että ”valkoinen kulta” eikä enää ”musta kulta” tulee olemaan tämän vuosisadan suuri luonnonvara ja siihen saattaa liittyä monia erimielisyyksiä. Tämän ongelman maailmanlaajuinen tiedostaminen on välttämätöntä.

Ilman saastuminen tuo mukanaan suuria vaaroja elämälle yleensä ja erityisesti ihmisille. Teollisuus, lämmitys ja kuljetus vaikuttavat ilman laadun huononemiseen ja saastuttavat ilmakehää ja se johtaa terveystarvikien kasvuun. Kaupungit ovat eniten uhattuina ja riski lisääntyy laajenevan kaupungistumisen myötä. Tähän liittyen kaupunkien massiivinen kasvu tuo vaaran, joka voisi uhata yhteiskunnan tasapainoa. Yhdymme Platonin tuhat vuotta sitten kaupunkien kasvuun liittyen antamaan neuvon: *”Kaupunki voi laajentua siihen pisteeseen saakka, missä se vielä säilyttää ykseytensä, mutta ei yhtään enempää”*. Jättiläismäinen kasvu ei voi olla suotuisaa humanismille siinä merkityksessä, kuin olemme sen määritelleet. Se aiheuttaa vääjäämättä suurissa kaupungeissa eripuraisuutta ja saa aikaan kurjuutta ja turvattomuutta.

Ihmisten suhtautuminen eläimiin on myös osa kanssakäymistämme luonnon kanssa. Meidän velvollisuutemme on rakastaa ja kunnioittaa eläimiä. Kaikki ovat osa maan päällä ilmenevää elämän ketjua ja kaikki ovat kehityskulussa mukana. Omalla tavallaan eläimet ovat myös jumalallisen sielun välineitä ja mukana jumalallisessa suunnitelmassa. Voimme mennä jopa niin pitkälle, että pidämme kehittyneimpiä niistä tulevana ihmisinä. Kaikista näistä syistä pidämme kauhistuttavina oloja, joissa monia eläimiä kasvatetaan ja teurastetaan. Pidämme eläinkokeita tällaisen julmuuden osoituksina. Mielestämme veljeyden aate ulottuu kaikkiin, joille on annettu elämä. Yhdymme seuraaviin Pythagoraan sanoihin: *”Niin kauan kun ihmiset jatkavat säälimättömästi alempien valtakuntien elävien olentojen tuhoamista, he eivät saa terveyttä eivätkä rauhaa. Niin kauan kuin he teurastavat joukoittain eläimiä, he tulevat tappamaan toisiaan. Kukaan, joka kylvää murhaa ja kärsimystä, ei voi korjata iloa ja rakkautta.”*

Uskomme, että ihmiskunnan ja maailmankaikkeuden välillä vallitsee riippuvuusuhde. Koska ihminen on maan lapsi ja maa maailmankaikkeuden lapsi, ihminen on maailmankaikkeuden lapsi. Atomit, jotka muodostavat ihmisen ruumiin, ovat lähtöisin luonnosta ja sisältyvät kosmokseen. Tämä sai eräät tähtitieteilijät sanomaan, että ”*ihminen on tähtien lapsi*”. Vaikka ihminen on kiitollisuudenvelassa maailmankaikkeudelle, voidaan todeta, että maailmankaikkeus on myös kiitollisuudenvelassa ihmiselle, ei tietenkään olemassaolonsa johdosta, vaan syystä olla olemassa. Itse asiassa mitä maailmankaikkeus olisi, elleivät ihmisen silmät voisi sitä tarkkailla tai ellei ihmisen tietoisuus voisi sitä pohdiskella ja ellei hänen sielunsa voisi heijastaa sitä? Maailmankaikkeus ja ihminen tarvitsevat toisiaan tietääkseen ja tunnistaakseen toisensa. Tämä muistuttaa meitä kuuluisasta sanonnasta: ”*Tunne itsesi ja sinä tulet tuntemaan maailmankaikkeuden ja jumalat.*”

Näkemyksemme luomisesta ei ole missään tapauksessa ihmiskeskeinen. Emme todellakaan tee ihmisestä jumalallisen suunnitelman keskipistettä. Sanokaamme, että teemme ihmiskunnasta huolestumisemme keskipisteen. Mielestämme ihmiskunnan olemassaolo maan päällä ei ole pelkkää sattumaa vaan universaalisen Älyn, *Jumalaksi* kutsumamme, toimintaa. Vaikka Jumalaa ei voi ymmärtää tai käsittää, sama ei koske niitä lakeja, joiden kautta Jumala ilmenee luomakunnassaan. Kuten aikaisemmin totesimme, ihmisellä on kyky, joskaan ei velvollisuutta, opiskella näitä lakeja ja soveltaa niitä aineelliseen ja henkiseen hyvinvointiinsa.

Ihmiskunnan yhteys maailmankaikkeuteen johtaa kysymään elämästä muual-
lakin kuin maapallolla. Olemme vakuuttuneita, että vastaus on myönteinen. Koska universumi käsittää noin sata miljardia galaksia ja jokaisella galaksilla on noin sata miljardia tähteä, on varmasti olemassa miljoonia omamme kanssa samankaltaisia aurinkokuntia. Ajatus, että vain meidän planeettamme olisi asuttu, on rajoittunutta ajattelua ja eräs itsekeskeisyyden muoto. Muiden maailmojen elämän muodoista jotkut ovat luultavasti paljon kehittyneempiä kuin maapallolla olevat ja jotkut taas vähemmän kehittyneitä. Ne ovat kaikki kuitenkin osa samaa jumalallista suunnitelmaa ja ovat mukana kosmisessa kehityskulussa. Avaruuden muukalaiset pystyvät aikanaan ottamaan meihin yhteyttä, mutta emme käytä paljoakaan aikaa sen odottamiseen. Meillä on muita tärkeämpiä tehtäviä. Silti tulee päivä, jolloin tämä yhteydenotto tapahtuu ja se tulee olemaan ennen näkemätön tapahtuma. Itse asiassa ihmiskunnan historia sulautuu silloin maailmankaikkeuden elämään....

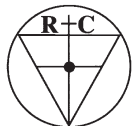

LOPPUSANAT

Hyvä lukija, tämän kaiken halusimme kertoa Manifestimme välityksellä. Ehkä kertomamme tuntuu sinusta pelottelulta. Filosofiamme nojalla voit olla kuitenkin vakuuttunut siitä, että olemme sekä idealisteja että optimisteja, sillä luotamme ihmiseen ja hänen tulevaisuuteensa. Kun tarkastelemme ihmisen luomia hyödyllisiä ja kauniita asioita tieteen, teknologian, arkkitehtuurin, taiteen, kirjallisuuden jne. alueilla ja kun ajattelemme jaloja ajatuksia, joita ihminen pystyy tuntemaan ja ilmaisemaan, sellaisia kuin ihailu, myötätunto, rakkaus jne. emme voi epäillä, etteikö ihmisessä olisi jotakin jumalallista ja etteikö hän pysty kohottautumaan tehdäkseen hyvää. Näin ollen uskomme silläkin uhalla, että se näyttää utopialta, että ihmisillä on kyky tehdä maapallostasta rauhan, harmonian ja veljeyden paikka. Se yksinkertaisesti riippuu heistä.

Nykymaailman tilanne ei ole toivoton, mutta se on huolestuttava. Meitä ei huolestuta niinkään ihmiskunnan tila kuin planeettamme tila. Itse asiassa ajalla ei ole mitään merkitystä ihmiskunnan henkiselle kehitykselle. Ihmisellä on ikuisuus aikaa, koska hänen sielunsa on kuolematon, mutta maa on todella vaarassa ainakin ihmisrodun elinympäristönä. Aika on käymässä vähiin ja uskomme, että planeettamme suojeleminen on elintärkeää ja välttämätöntä 2000 – luvulla. Tähän suuntaan politiikan, taloustieteen, tieteen, teknologian ja muiden ihmisen toimintojen tulisi ponnistella. Onko todella vaikeaa ymmärtää, että ihmiskunta voi löytää onnen vain elämällä harmoniassa luonnon lakien ja laajemmassa mittakaavassa jumalallisten lakien kanssa? Onko lisäksi järjenvastaista myöntää, että ihmiskunnalla on keinot kehittyä oman etunsa vuoksi? Joka tapauksessa jos ihmiset jatkavat aineellisuuden tavoittelua, synkimmät ennustukset täyttyvät, eikä kukaan säästy.

Merkitsee aika vähän, mitä poliittisia ideoita, uskonnollisia uskomuksia tai filosofisia katsomuksia ihmisillä on. Aika on ajanut kaikenlaisen jakaantumisen ohi. Aika on nyt kypsä ykseydelle, yhteistä hyvää palvelevalle eroavaisuuksien yhtymiselle. Veljeskuntaamme kuuluu kristittyjä, juutalaisia, muslimeja, budhalaisia, hinduja, animisteja ja jopa agnostikkoja. Siihen kuuluu ihmisiä kaikista sosiaaliluokista ja he edustavat kaikkia perinteisiä poliittisia liikkeitä. Miehet ja naiset ovat täysin tasa-arvoisia ja jokaisella jäsenellä on samat oikeudet. Tämä moninaisuuden ykseys on antanut voimaa ihanteillemme ja *égregoréllemme*. Hyve, jota eniten vaalimme, on *suvaitsevaisuus*, toisin sanoen oikeus olla eri mieltä. Tämä ei tee meistä viisaita, sillä viisauteen tarvitaan monia muitakin hyveitä. Pidämme itseämme pikemminkin filosofeina eli kirjaimellisesti *"viisautta rakastavina"*.

Ennen kuin sinetöimme tämän *Position* ja varustamme sen Veljeskuntamme leimalla, lopetamme rukouksella, joka ilmaisee sen, mitä kutsumme ”*Ruusu-ristiläiseksi Utopiaksi*” sanan platonisessa merkityksessä. Vetoamme jokaisen hyvään tahtoon niin, että jonain päivänä tämä Utopia voi toteutua ihmiskunnan parhaaksi. Ehkä se päivä ei koskaan tule, mutta jos kaikki ihmiset pyrkivät uskomaan siihen ja toimivat sen mukaisesti, maailmasta voi vain tulla parempi...

Ruusuristiläinen Utopia

*Kaikkien ihmisten Jumala, kaiken elämän Jumala,
uneksimme ihmiskunnasta, missä:*

Poliitikot ovat syvästi inhimillisiä ja pyrkivät palvelemaan yhteistä hyvää;

Talousmiehet hoitavat valtion varoja tarkkanäköisesti ja kaikkien etujen mukaisesti;

Tiedemiehet ovat henkisiä ja etsivät innoituksensa Luonnon Kirjasta;

Taiteilijat ovat inspiroituneita ja ilmaisevat teoksissaan jumalallisen suunnitelman kauneutta ja puhtautta;

Lääkärit tuntevat lähimmäisenrakkautta ja hoitavat sekä sielua että ruumista;

Kurjuus ja köyhyys ovat kadonneet, sillä jokaisella on kaikki tarvitsemansa elääkseen onnellisena;

Työtä ei pidetä vastenmielisenä vaan kasvun ja hyvinvoinnin lähteenä;

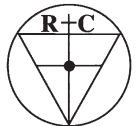
Luontoa pidetään kaikkein kauneimpana temppelinä ja eläimet ovat veljiämme kehityksen polulla;

Kaikkien valtioiden johtajista koostuvasta maailman hallituksesta on tullut totta ja se työskentelee koko ihmiskunnan etujen puolesta;

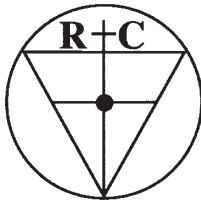
Henkisyys on ihanne ja elämäntapa. Se saa alkunsa maailmankaikkeuden uskonnosta, joka perustuu enemmän jumalallisten lakien tuntemukselle kuin Jumalaan uskomiseen;

Ihmisten väliset suhteet perustuvat rakkaudelle, ystävyydelle ja veljeydelle niin, että koko maailma elää rauhassa ja harmoniassa.

Niin tapahtukoon!

Sinetöity 20. maaliskuuta 2001

Ruusuristoläinen vuosi 3354